

Člověk kosmicky

Zoologické vymezení pojmu „člověka“ platí pouze pro naši planetu, a navíc je omezeno časově (byť v obrovských dimenzích). Zásadně musíme připustit, že na úroveň reflektujícího myšlení se na jiných (vhodných) planetách mohly jednak už v „minulosti“ dostat bytosti biologicky zcela jiného původu a fyzicky velmi odlišné, nebo že k tomu dojde možná ještě i mnohokrát někdy v „budoucnosti“, ba že by k tomu někdy v budoucnosti mohlo dokonce dojít i na naší planetě, zvláště pokud by samo lidstvo z nějakých příčin vyhynulo. Pokud za základní znak „lidství“ budeme považovat reflektující myšlení (jak to známe třeba už u Pascala), nemůžeme takové myšlení chápat jako nějak založené na fyziologii mozku, a už vůbec ne na jiných, dalších okolnostech jakéhokoli typu. Zatím tato myšlenka pronikla do veřejných úvah jen pokud jde o matematiku a geometrii (do okolního vesmíru byla vyslána jakási „vizitka“ pozemšťanů, která kromě schematického nákresu nesla hlavně matematické a fyzikální formule geometrické náčrtky). To samo už na první pohled odhaluje rozšířenou předsudečnost našeho (hlavně ovšem evropského) myšlení. Tím spíše je zapotřebí uvažovat o jiných typech myšlení, méně spjatého s tímto (původně řeckým) způsobem uvažování (zejména s jeho převažujícím zpředmětňováním).

(Písek, 111201-1.)